53e jaar — Nr 126. Zaterdag, 20 October

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week : 6 fr. per jaar.
Twee » » 5 »
Een » » 4 »

Een blad afzonderlijk 10 centiemen,

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad 1 frank den drukregel.

De personen die een ABONNEMENT nemen aan den *Postrijder* voor het jaar 1907, zullen het blad **kosteloos** ontvangen, van den dag hunner inschrijving tot aanstaande Nieuwjaar.

—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—

TONGEREN, DEN 20 OCTOBER.

VAN ALLES WAT.

Een Vlaamsch werkman, die in een gasthuis te Parijs had verbleven, schrijft aan zijne zuster in Vlaanderen het volgende eigenaardige brieftken :

« Parijs, 9 October 1906.

« ..... Lieve zuster, gij vraagt mij welk voor een hospitaal dat was, en welke nonnen er de zieken bezorgen : dat is een hospitaal, waar dat de nonnen weggejaagd zijn en waar nu jonge jufvrouwkens de zieken bezorgen. Ze staan daar met een aardig mutsken op hun hoofd, met een gemaakt bloemken er op en lange strikken van achter. Dan kijken ze meer naar de domestieken dan naar de zieke menschen. In korte woorden gezegd : het is juist gelijk in eene aardige herberg ; zelfs wordt er nog al dikwijls op eenen accordeon gespeeld voor het plezier van die jufvrouwkens. Binst de 3 weken dat ik in het hospitaal was, zijn er 5 gestorven zonder pastoor noch biecht, en 24 uren na hunne dood worden zij begraven. Maar ik ben er nu uit verlost en ik hoop, als het God belieft, dat ik het van binnen nooit meer zal zien. »

* * *

Een blad van Parijs maakt, aangaande de gewone leiders der werkstakingen, eenige bemerkingen welke, behoorlijk vervlaamscht, ook door onze lezers mogen overwogen worden.

Er zijn drie zeer verschillende soorten van werkers :

De *werkman*, die *altijd* werkt ;
De *werrekman*, die *somtijds* werkt ;
De *werrekeman*, die *nooit* werkt.

In de geschillen die thans tusschen kapitaal en arbeid oprijzen, lijden de zoo eerbiedwaardige belangen der werkers van de eerste klas gedurig door de bemoeiing der verdachte kerels die de derde klas uitmaken.

In dergelijk geval komt, inderdaad regelmatig hetzelfde verschijnsel voor, welke ook de streek zij waar het geschil is ontstaan. De « werklieden » zijn nauwelijks begonnen het geschil met hunne patroons te vereffenen, als er benden « werrekelieden » in de streek afkomen.

Van waar komen zij ? Niemand weet het.... Zij schijnen uit den grond te rijzen en instinktmatig naar de wanorde te gaan, evenals de jakhalzen een lijk gaan opzoeken.

Van dan af is de anarchie, schrikbewind.

Te Cluses, te Neuvilly, te Longwy, te Fressenneville, in de Fransche mijnstreken, overal heeft men de hand bespeurd van den « werrekeman » van den eeuwigen werkstaker, van den werker die nooit werkt.

En zijne ware slachtoffers, dat zijn niet de patroons, wier werkhuizen en woningen hij afbrandt ; het zijn niet de officieren en soldaten, die door hem gesteenigd worden ; zijne ware slachtoffers zijn dezen zelve wier belangen hij beweert te verdedigen ; t zijn de werklieden, de ware werklieden, de brave menschen welke hij schrik aanjaagt, welke hij, met of tegen dank, bij de werkstakers inlijft, welke hij uitperst en tot den ondergang brengt en welke hij eindelijk verlaat, als de wet heeft gezegepraald.

Dat tafereel, alhoewel in Frankrijk geschetst, is juist, ook voor ons land. Hier ook zijn er veel van die roode « werrekelieden » die van de geschillen tusschen werkers en patroons gebruik maken om hunne eigen zaken te doen vooruitgaan.

Zusterkens der Armen.

Onlangs beleefde het genootschap der Zusterkens der armen de stichting van het drie honderdste huis van hun order, opgebouwd te Los Angelos in Californië, Noord-Amerika. Dit kloosterorder ontstond in 't jaar 1810 te Sint-Servan, in fransch Bretanje.

Twee arme dienstmeiden legden den grondsteen van dit gesticht, hetwelk klein, ongekend, nederig en misprezen, onder den milden zegen des hemels groeien en bloeien moest tot eene machtige en grootsche inrichting, hedendaags verspreid geheel de wereld door, in alle landen en streken, waar nood ziekte en kwellingen te verhelpen zijn.

Drie honderd gestichten waar arme en verlatene ouderlingen, waar zieken en kranken, waar alle menschelijke ellende, onderstand, troost, opbeuring, verzachting, medelijden en liefde vindt bij die zusterkens, bij die engelen van geduld en liefdadigheid, die dag en nacht, jaar uit jaar in, hun leven door, met vreugde, vol ijverige bezorgheid, hen zelven prijs geven, hen zelven slachtofferen om alle krankheid, alle ziekte en ouderdom te verlichten en te verhelpen. Drie honderd kloosters, opgericht in de arme volkswijken der groote steden, te midden eener ruwe, onverschillige en soms vijandige bevolking, te midden van zware armoede en nijpenden nood, als zoovele weelderige oassisen in de dorre woestenijen der werkmanswereld.

Hoe is dit reuzenwerk tot stand gekomen ? op welke sterke en onwrikbare grondslagen steunen die talrijke liefdadigheidsgestichten ? uit welken vruchtbaren grond put die machtige bron hare overvloedige en immer rijkere wateren die als eene liefdezee gansch de wereld overstroomen ?

Het reuzenwerk der Zusters der Armen steunt uitsluitelijk op de Goddelijke Voorzienigheid : de aalmoezen, de christelijke liefdadigheid zijn de rotsvaste grondslagen van dit reuzenwerk der liefde, zij zijn de onuitputbare bron dezer onmeetbare zee van troost en zegening. De Zusters der armen, krachtens den grondregel van hun order, mogen geen vast en gewaarborgd inkomen hebben, geene blijvende renten, geene voortdurende erfgiften ; de regel verplicht hen uitsluitelijk en alleenlijk hunne huizen en gestichten in stand te houden, hunne ouderlingen en zieken te verplegen, alle hunne kosten, lasten en uitgaven te dekken met de opbrengst der aalmoezen en der omhalingen. Geen ander inkomen hebben die drie honderd toevluchtshuizen dan hetgeen die zusterkens gaan bedelen in huizen en straten ; geen andere rijkdom dan de aalmoezen die de christen-liefdadigheid schenkt : geene andere ontvangsten dan hetgeen de goddelijke Voorzienigheid hun toezent door de medelijdende hand van eene middadige ziel, of van eenen onbekenden weldoener. Iedere dag die aanbreekt brengt nieuwe zorgen, nieuwe kommernissen en noodwendigheden ; iederen dag bidden zij tot God : « geef ons heden ons dagelijksch brood », en iederen dag ook zendt God het hemelsch manna, om die liefde-engelen, hunne ouderlingen en zieken te spijzen. De goddelijke Voorzienigheid vernieuwt iederen dag het mirakel van duizenden en duizende noodlijdenden gespijsd door een wonderbare liefdadigheid, door eene nieuwe en immer herhaalde vermenigvuldiging der brooden onder de almachtige en medelijdende hand der christelijke liefdadigheid.

Waar plukken die zusterkens dezen rijken oogst, waar groeien deze talrijke, deze immer bloeiende vruchten der liefdadigheid ? Waar verzamelen die schamele liefdezusterkens hulp, troost en verlichting voor hunne duizende zieken en ouderlingen ? Niemand kan dit wonder achterhalen ; iedereen staat versteld en verstomd bij het gedacht van dit wonderwerk der Goddelijke Voorzienigheid.

De hand van God is daar. 't is zij die de aalmoezen doet toestroomen, die de bedelende zusterkens geleidt naar de woningen der milddadige menschen, die de versteende harten van vele onverschilligen en zelfs vijandige menschen raakt om milde giften te doen ontvallen in de handen dezer schamele kloosterzusters. Welk christene mensch zou de smeekende hand der Zusterkens der Armen kunnen verstooten ? Welk mensch zou hardvochtig, onmeedoogend en hedorven genoeg zijn om het grootsch liefdewerk dezer zusterkens te verrachten, te belasteren en te bezwadderen ?

Men moet laag gevallen zijn, men moet alle menschlievendheid, alle edele gevoelens in een bedorven hart beroofd hebben om die reine wezens, die hoogedele zielen, die minnende harten, die liefderijke handen, die engelen in menschelijke gedaante met haat en nijd en wraak te vervolgen, met slijk en modder te overladen.

Die Zusters der Armen verdienen allen eerbied, alle bewondering, alle medehulp, alle milddadigheid ; mochten onze aalmoezen overvloedig wezen tot ondersteuning en uitbreiding van hun heilig werk. Sedert het ontstaan van het order hebben de zusterkens reeds 230,000 ouderlingen verpleegd.

HOE HENDRIK BODE BEROEMD WERD.

Hoe zijn moorde hebben, die hun vaderland verdedigen en gelukkig is het, dat men geen zwaard moet kunnen bouden om zijn heldenmoed te toonen. Er zijn ook helden die in stilte werken en zich voor eene nr t bescheiden zuik bejeeren. Dit was het geval met Hendrik Bode, wiens geschiedenis ik u wil verhalen.

Het was een aangenaame zomerdag. Talrijke wandelaars doorkruisten het groote park van de stad Spa en nademden met volle longen de gezonde lucht in. Allen waren uitermate vroolijk en in afwachting van blijde uitzaas. Op een der nevenpaden bemerkte men eene schaar opgewekte lieden. Nieuwsgierige oogen keken verwonderd naar den top van een ouden knoestigen boom en volgden met aandacht wat daar gebeurde. Eenigen spraken en lachten luide, terwijl anderen medelijdend het hoofd schudden en hunnen weg vervolgden.

Hendrik Bode, die zich met eenige vrienden in het park vermaakte, kwam hastig toegeloopen om naar de oorzaak van die samenscholing te vernemen. Maar hij moest niemand ondervragen, daar zijn blik dadelijk het geheele te ontdekte. Daar, hoog in de takken, ontwaarde hij iets, dat zich heen en weer bewoog, dat hoe-hoeve pogingen inspande om vrij te komen. Het was eene kleine musch, vastgehouden door een haagen draad, die een deugniet aan haar poetje had vastgebonden ; aan het uiteinde van den draad bengelde een steen.

Het vogeltje kon moeilijk en met groote krachtsinspanning nog een weinig vliegen. Hoe was toch het arme beest in handen van een boozen jongen gevallen en hoe kwel het kwamen ontsnappen om zich in het park te verschuilen ? Helaas. Waar het redding meende te vinden liep het den dood te gemoet. De koord was rond de takken van een eik geslagen en uitlegstaande het geweld van de Ulme gezang zoe om zich los te rukken, bleef de koord vastbouden en werd het dier onbeschuttelig naar achter geslingerd. De lieden, heneden aan den boom, hadden er wel medelijden mee, maar niemand wist raad te geven om hulp aan te brengen. Zelfs met behulp eener ladder zou men het vogeltje niet kunnen bereiken, zoo hoog was de boomstam.

Hendrik Bode had met alleen medelijden, hij was daarbij nog verontveerdigd over zulke wreedheid ; hij verbeeldde zich het arme vogeltje te zijn en een onuitspreklijke angst beving z n hart. Schielijk nam hij een beshuit, drong door de menigte, kwam bij den boom, trok zijn vest uit en klom op den stam. Hendrik Bode was geen geneefende turner en had geen kloek gestel. Maar hij stemde zich op de knoesten van den stam en kwam zoo een heel eind omhoog. Moedig was hij bovenmate ; hij hoorde of zag niets dan het vogeltje en en hut u niet meer vangen. » Hij opende langzaam de hand, de vogel aarzelde een ongenblik, schoen zijne krachten te wegen en vlong dan weg.

Luide vreugdekreeten stegen uit de menigte op. Men riep hem toe voorzichtig te zijn bij het nederdalen ; maar dat ging nu heel gemakkelijk. Nog een sprong en hij was op den grond. In een ongeweik had hij het vest opgerapt en wilde zich aan de nieuwsgierige oogen van het publiek onttrekken, maar een oude heer hield hem staan.

— Een ogenblik, vriend ; hoe heet gij ?

— Hendrik Bode.

— Laat mij uw naam aanteekenen, opdat ik mij dien herinnere. Ge moet mij komen bezoeken. Weet gij wie ik ben ?

— Neen, mijnheer.

— Ik kan het wel denken ; ik ben maar onlangs hier aangekomen, maar als ge tot mij komt, vraag dan maar aan dokter X ..

Hendrik verschoot geweldig. Die man was hem bekend en hij herinnerde zich de trekken van den beroemden dokter, die hij in de Illustratiën gezien had.

Een gemoeuel van bewondering doorliep de menigte, doch, op een teeken van den dokter ontstond er eene plechtige stilte.

« Vrienden, dit kind heeft een werk van liefde en van opoffering gepleegd, dat niet genoeg kan geprezen worden, want juist omdat het de redding van eene nietige musch gold, is zijne daad des te bewonderenswaardiger. Roemvoller is het zeker een mensch van den dood te redden, en wie dat niet doet zou de veroeling van iedereen verdienen. Maar deze jongeling waagde zijn leven voor iets, dat onopgemerkt zou voorbij zijn gegaan, indde hij het niet gedaan, wat niemand hem kwalijk zou genomen hebben en daarom heeft hij blijken gegeven van waren heldenmoed. Vrienden, zie hier een held : heed al voor hem en roept met mij uit volle borst : bravo ! bravo ! bravo ! »

Van alle kanten ging er een vreugdekreet gejuich op. Van dit oogenblik werd Hendrik Bode beroemd en zijn naam wordt nu nog, al zijn er sinds het gebeurde jaren verloopen, door vele lieden met bewondering vermeemd.

De dokter is voor hem een goede vriend geblieven en heeft hem machtig geholpen in het kiezen van een levensstaat. Wie weet hoe verre Hendrik Bode het nog zal brengen ? Wij weten wat hij durft en wij kennen zijn edel hart en zijne onverschrokkenheid. Dit heeft hij bewezen door zijne heldendaad.

VERSLAG over het bestuur en den toestand der stadszaken, door het Schepencollege aan den gemeenteraad voorgedragen, in zijne zitting van 8 october 1906, in uitvoering van artikel 70 der gemeentewet.

(Vervolg.)

OPENBAAR ONDERWIJS.

Middelbare bevolking, schooljaar 1905-1906.
Onderwijzend personeel :

A. — Bewaarschool der Pleinstraat, Zusters van Maria, 296 kinderen.
6 onderwijzeressen.

B. — Bewaarschool der Hasseltschepoort, Damen der Heilige Harten, 144 kinderen.
5 onderwijzeressen.

C. — Lagere kosteloze gemeente jongensschool ; middelbare bevolking, 304.
Onderwijzers 8, en 2 onderwijzeressen voor de twee afdeelingen van het eerste jaar.

D. — Kosteloze gemeente meisjesschool ; middelbare bevolking, 237.
Onderwijzeressen 7.

E. — Lagere kosteloze aangenomen school der Broeders Maristen ; bevolking, 168 leerl.
Onderwijzers 4.

F. — Lagere kosteloze aanneembare school van de Damen der Heilige Harten ; bevolking, 194 leerl.
Onderwijzeressen 5, belgische.

G. — Aanneembare school van Mme Dochez, bevolking, 94 leerlingen.
Onderwijzeressen 3.

H. — Middelbare school ;
Voorbereidende afdeeling, 135 leerlingen.
Onderwijzers 5.
Middelbare afdeeling, 24 leerlingen.
2 Regenten en Leeraars van Godsdienst, Teekenen, Gymnastiek, Muziek, en de Bestierder,

I. — Koninklijk Atheneum, 63 leerlingen.
Personeel : De Prefect, Leeraars en surveillanten, te samen 17.

J. — Teekenschool. — Leeraars 3, inbegrepen de Bestierder.

SCHOOLGEBOUWEN.

De raad herinnert zich dat de woning van den Bestierder der kosteloze gemeente jongensschool met eene verdieping verhoogd is geworden. (4533 fr.)

Voor het Atheneum zijn de werken uitgevoerd geworden, waarvan de lange lijst door den heer prefect opgemaakt, aan het onderzoek van den raad is onderworpen.

OPENBARE WERKEN.

In 1905 zijn de volgende werken uitgevoerd geworden :

Betaald aan MM. Janssen en Soupart voor leveringen van paveisteenen voor paveiingen op de Botermarkt, voor het Postbureel en een gedeelte der Statielaan fr. 10,168,85

Id. aan M. Wauthier voor levering van paveisteenen voor het paveien der Botermarkt en voor 't Postbureel 1,736,20

Id. aan M. J. Gyzenberg voor bekiezeling van den weg tusschen de Kruis- en de Hasseltschepoort, en een gedeelte van den weg, genaamd Wyckstraat, 441,22

Id. aan M. Flamand voor herpaveiingswerken der Statielaan, 1,494,51

Id. aan M. Balaes voor paveiing der Botermarkt en andere straten, 1,834,32

Id. voor bekiezeling van den weg n° 35, gezegd Rietmus, 1,654,32

Id. aan M. Balaes voor de gepaveide rigool van het Keverstraatje (Saldo), 155,90

Onderhoud der Stadsmotten, 138,05

Bouwing van een policiehuis aan de Maestrichterpoort, 5,998,76

Kolommen op de Koeimarkt 145,45

Inrichting van een scheikundig laboratium in het koninkl. Atheneum, 420,00

Herstelling van het kiosk, 358,07

Vergrooting van het kerkhof. Onteigeningen, 14,662,68

Totaal : fr. 39,508,58

De omheiningsmuur van het vergroote kerkhof zal binnen drie weken voltrokken zijn. De prijs van dit werk is fr. 17,000. Er is 7,785,30 op rekening betaald geworden, in overeenstemming met het lastcohier.

Onderhoud der waterleiding, er in begrepen het besproeiën der straten, en de jaarwedde van den opzichter, fr. 1,900,10.

Betaald voor materieel van besproeiing, fr. 340,10.

UITGESTELDE WERKEN, UIT TE VOEREN IN 1907.

Het College is van oordeel dat de uitvoering der volgende werken, ingeschreven in de begrooting van 1906 : 1° Pavening der Heinsstraat, 2° Herstelling van het stadhuis, Perroen, enz., 3° Bekiezeling van den Bloirweg, moet uitgesteld worden tot in de lente van 1907, om reden dat de bouwstoffen beterkoop zijn op het einde van het loopende jaar, 1906, dan in het begin des jaars, te meer daar de toelagen nog niet bepaaldelijk zijn vastgesteld.

Er dient aangemerkt te worden dat, volgens het verslag van M. Christiaens, ingenieur-bouwkundige, betreffende de herstelling van het stadhuis, er bestatigd is geworden dat het balkon en zekere arduinsteenen zullen moeten hernieuwd worden en dat de eiken balken van het plafond der voorzaal kunnen uitgenomen en herplaatst worden, na het onderzoek der balken van het plafond.

UITBREIDING DER WATERLEIDING.

Wat het uitbreiden betreft der waterleiding tot de gehuchten Bloir en Mulken, en Bilsersteenweg, de plannen, bestek en lastkohieren zijn nog niet geregeld door de hoogere overheid, noch de toelagen van Staat en Provincie vastgesteld.

OUDE ROMEINSCHE MUREN.

Volgens verslag van M. Christiaens, zullen er belangrijke herstellingen moeten verricht worden aan de oude romeinsche muren, buiten de Koninxheimschepoort.

OPENBARE VERLICHTING.

De raad herinnert zich, dat in de zitting van 12 september, er besloten is geworden dat het college zooveel inlichtingen als mogelijk zou inwinnen ; M. Van Ormelingen, raadslid, zal de inlichtingen mededeelen die hij ontvangen heeft ; M. Voncken heeft bepaalde inlichtingen beloofd over de electrische verlichting van Selessin. De raad heeft de bespreking over de uitbating in *régie* of in vergunning voorbehouden.

Het college heeft de eer al de inlichtingen en aanbieding, die sedert 13 september zijn toegekomen, op het bureel neer te leggen.

Het college dringt er op aan dat de bespreking over de regie en het daarstellen alsook over de uitbating in vergunning door eene ernstige maatschappij, zou plaats hebben in de eerstkomende zitting van den raad.

DRINGEND WERK.

Er zal binnen kort aan den raad een plan en bestek voorgelegd worden, van gelijkmaking, herstelling van het plaveisel en over het wegvloeien van het water der Vette Varkensmarkt.

Het college zal U ook een ontwerp indienen voor het planten van boomen op verschillige plaatsen. DE BURGEMEESTER EN SCHEPENEN,
FR. MEYERS.

Tongeren, 1 October 1906.

Stads- & Provincienieuws.

Paardenmarkt te Tongeren, DONDERDAG 15 NOVEMBER.

Op de Markt van Tongeren van donderdag waren te koop gesteld, 267 koeien en kalveren, 206 vette varkens en 1468 magere varkens, schapen 3, paarden 317.

Apotheek. — Zondagsrust.

Zondag zal de Apotheek van M. BROEDERS alleen open blijven, van 12 uren 's middags tot 12 uren 's nachts, voor de dringende noodwendigheden.

De comptante betaling wordt vereischt.

De *Postrijder* van heden bestaat uit **twee bladen.**

Herziening der Kiezerslijsten.

De voorloopige kiezerslijst voor het jaar 1907 is opgemaakt. Wij raden dringend onze vrienden aan dezelve te gaan raadplegen, om te zien of hun naam ingeschreven is met het noodige getal stemmen, en des noods de vergissingen vast te stellen. Hunne reclamatiën worden door het gemeentebestuur ontvangen *tot den 31 October*. De kiezerslijst is ter beschikking onzer vrienden in verschillende koffiehuizen, en in de lokalen van den *Volksbond St-Maternus*, Hondstraat, *Union*, Groote Markt, en *Concordia*.

Davidsfonds. — AFDEELING TONGEREN. — Het openbaar feest verleden zondag door de Tongersche Afdeeling van het Davidsfonds ingericht, is zeer wel gelukt en heeft een overgrooten bijval genoten. Ook was de ruime zaal der Concordia, lang voor het gestelde uur, opgepropt van volk.

Onze Z. E. H. Deken, onze hooggeachte Volksvertegenwoordiger, M. Helleputte, Algemeene Voorzitter van het Davidsfonds, alook andere voorname personen, luisterden het feest door hunne tegenwoordigheid op.

Het muzikaal gedeelte van dit feest, is in de de volmaktheid uitgevoerd geworden. De stukken voor symphonie, de verschillende koren, waaraan Damen en Heeren bereidwillig hunne medehulp en schoon talent verleenden, gehoten dan ook een ongemeenen bijval, en zangeressen en zangers, zoowel als de muziekanten werden geestdriftig, en met reden, toegejuicht.

Eere aanden bestierder, M. Vrancken.

Het letterkundig gedeelde was niet minder belangwekkend. De Z. Eerw. Heer Kanunik Evers, hield een uur lang, de aandacht der toehoorders geboeid. Hij had voor onderwerp gekozen : « *Beschaving* » en met walsprekendheid en eene groote kennis van zaken, leerde ons, door de eeuwen heen, wat de beschaving van de vroegste tijden af geweest is, wat zij te danken heeft aan het christendom en hoe zij thans nog met den godsdienstgeest moet bezield zijn.

Het zou ons te verre leiden, moesten wij den geleerden spreker in al zijne bijzonderheden volgen. Zeggen wij enkel dat zijne woorden met de grootste aandacht aanhoord werden en grooten indruk op al de aanwezigen gemaakt hebben.

Onze wakkere leden der *Witte Lelie*, toonden zich verleden zondag wederom als echte kunstenaars. *Zanger Vinken*, het nieuwe blijspel dat voor de eerste maal werd opgevoerd, werd door hen zeer wel en op de natuurlijkste wijze weergegeven. De tooneelschikkingen waren zeer goed ingericht, en het publiek, dat onophondend de lachtspieren in beweging had, spaarde de uitvoerders zijne toejuichingen niet.

In een woord zeer schoon en aangenaam feest, dat tot eere strekt aan het Davidsfonds en aan al degenen die het hunne er aan hebben bijgedragen.

Examens.

M. Alphonse Froidmont van Tongeren, heeft het laatste examen van Apotheker afgelegd.

Feestdag van den H. Hubertus
Patroon van HERN-ST-HUBERT

aloude, vermaarde bedevaartsplaats waar menschen, van razende dieren gebeten, door boetgebeden van het gevaar van razernij bewaard, geholpen en gerustgesteld worden, door den H HUBERTUS.
wiens Relikwieën in de Kerk van Hern berusten en bijzonder vereerd worden op den

---

Ter wille eener vrouw

13e VERVOLG.

— Ge vergist u, M. Brudenell, ge weet dat ik er belang bij heb mijn ongelukkigen vennoot te vinden, en om die reden is het duidelijk dat ik belang stel in alles wat de familie doet. Ik geloof, waarde heer, dat gij een diepen afkeer jegens mijnen persoon hebt en dat niets van hetgeen ik doe of zeg, goed is in uwe oogen. Is dat niet juist ?

— Ik sta hier niet voor eene rechtbank, M. Mulhausen, riep ik, en ben niet van plan mij op deze wijze te laten uithooren. Maar nu gij dit punt aanroert wil ik u zeggen dat gij mij den laatste tijd wel wat te veel hebt laten bespieden. Eerst snapte ik uw duivelschen vriend, toen hij jufvrouw Blake en mij zelf naging in het park te Burwell en alsof dat nog niet genoeg was, herhaalde hij diezelfde aardigheden den volgenden avond ten mijnen opzichte in Oxford-street. Als ge zoo iets toelaat, is het aan u zelf te wijten, wanneer men u wantrouwend bejegend.

Hij zette bij mijne woorden een bedrukt gezicht.

— Ik geloof dat gij u vergist, M. Brudenell, hernam hij, het is duidelijk dat ge mijnen armen vriend even zeer wantrouwt als mij. Ge geloolt toch niet dat hij u op mijn bevel gevolgd heeft ? De arme kerel is niet goed wijs en dadelijk, toen hij jufvr. Blake voor het eerst had gezien, werd hij verliefd op haar. Dat was inderdaad zoo erg dat hij, terwijl ik te Burwell toefde (waar ik, zooals ge weet, heen gegaan was om een en ander omtrent Godfrey Blake te weten te komen, doch iets langer bleef omdat de schoonheid der omgeving mij zoo aantrok) haar wel altijd had willen volgen. Gij hebt hem bepaald aangetroffen, terwijl hij dat deed. En wat dien tweeden keer betreft, in Oxford Street, mij dunkt, toen moet ge u vergist hebben. De man is eerst gisteren avond laat met mij van Hertfordshire hier teruggekeerd, hij kan dus niet te Londen zijn geweest, toen gij meendet hem gezien te hebben. Maar daar gij mij blijkbaar niet helpen wilt, is het nutteloos, langer onzen tijd te verspillen. Slechts nog een woord voor wij scheiden, om elkander misschien nooit meer te ontmoeten. Ik hoop vurig dat gij, wanneer gij alles in het werk stelt om een verloren vriend terug te vinden, nimmer die tegenwerking zult ondervinden, welke ik van u ondervonden heb.

Hierop wist ik nauwelijks wat te antwoorden, en vóór ik mijne gedachten nog geheel bijeen had om eenig bescheid te geven op die woorden, had hij mij reeds den rug toegekeerd en zag ik hem den weg teruggaan dien wij gekomen waren.

Hoe ik de zaak ook beschouwde, ik gevoelde dat ik mij zelf in een niet benijdenswaardigen toestand had gebracht. De man had zijn standpunt verdedigd met niet te miskennen handigheid, en nog uren daarna hield ik het onaangename gevoel bij mij, dat ik hem misschien onrecht had gedaan. Maar langzamerhand begon dat gevoel mij te verlaten en toen het oogenblik gekomen was om naar Southampton te vertrekken — want ik was voornemens daar dienzelfden avond heen te gaan, opdat ik daar alles zou kunnen voorbereiden voor ons vertrek — was het gevoel van wantrouwen, dat ik steeds jegens hem gekoesterd had, weer teruggekeerd.

Zijne bewering dat ik mij moest vergist hebben in den man, dien ik in Oxford Street had ontmoet, was daar de voornaamste reden van, want ik was van dat wezen even zeker geweest als van mijn eigen naam. En als hij nu op dat punt gelogen had, waarom zou hij dat dan niet in elk ander opzicht gedaan hebben ? Evenwel, ik meende dat ik thans met hem had afgedaan en, naïef als ik was, wenschte ik mijzelf reeds geluk met mijne slimheid, waardoor ik hem thans ontkomen was.

Toen ik den volgenden morgend in mijn bed in het Southampton Hotel ontwaakte, dacht ik in het Southampton Hotel ontwaakte, dacht ik in het Southampton Hotel ontwaakte, dacht ik in het allereerst aan het belangrijke punt in mijn leven, waartoe ik thans genaderd was. Binnen enkele uren zou ik het vaderland voor vele maanden vaarwel zeggen, en wie weet wat ik zou te vertellen hebben, indien ik er mocht terugkeeren.

Dadelijk na het ontbijt begaf ik mij naar de statie om jufvr. Blake en hare gezellin te halen, die op mijn raad langs een omweg gereisd waren. Ik had dit oogenblik te gemoet gezien met een spanning, die ik een maand geleden iets onmogelijks zou hebben gevonden. En als ik er dan over nadacht dat ik eene maand geleden jufvr. Blake, jufvr. Priscilla, Mulhausen, den aapachtigen vriend, Richard Morgrave, geen zijn aapachtigen vriend, Richard Morgrave, geen van allen ooit had gezien, vond ik alles bijna te vreemd om het te kunnen gelooven.

Zoodra de trein binnen was, liep ik haastig het statieplein langs om mijne vriendinnen te zoeken en ik vond beiden reeds zoo spoedig dat ik ze bij het uitstappen behulpzaam kon zijn. Eerst stapte uit jufvr. Priscilla, deftig en keurig als altijd, toen een vreemdeling, daarna jufvr. Blake. Zij droeg een schoon donker reiskostuum en een boa om den hals. Ik kan niet zeggen hoe lief en deftig zij er uitzag. Toen zij mij de hand drukte en mij met hare schoone grijze oogen bezag, verbeeldde ik mij, nooit te voren eene schoonere Engelsche vrouw te hebben gezien, dat meen ik.

Nadat ik voor het weinige reisgoed gezorgd had — de zwaardere koffers waren den dag te voren dadelijk naar boord gezonden — nam ik een rijtuig, liet ons naar mijn hotel rijden en bestelde voor de dames het ontbijt. Het was de eerste maal dat ik iets kon doen om het jufvr. Blake aangenaam te maken en als mijne vrienden geweten hadden welk eene moeite ik mij had gegeven om te zorgen dat dat ontbijt goed in orde zou zijn, zouden zij mij stellig hebben in orde zou zijn, zouden zij mij stellig hebben uitgelachen. De dames hadden ternauwernood ontbeten, toen de deur geopend werd en Humphrey Vargenal binnentrad. Hij zat in de pels als een Russische prins en was door zijne spoorwegreis blijkbaar vermoeid.

— Wees welkom, zegde ik, hem de hand toestekende en hem daarna helpende om hem te ontlasten van dien zwaren pels, gij komt juist in tijds voor het ontbijt, me dunkt het zal u smaken.

— Ik ben bijna uitgehongerd, en ook bijna bevroren, antwoordde hij, terwijl hij de dames begroette. Toen zette hij zich aan de ontbijttafel en zijn eetlust zou bepaald dien van een kolenwerker beschaamd hebben.

Jegens jufvr. Blake was hij de hoffelijkheid in persoon, doch de tegenwoordigheid van jufvrouw Priscilla scheen hem min of meer zenuwachtig te maken.

Even na elf ure, nadat hij en de dames waren uitgerust, begaven wij ons naar de dokken om het schip te zoeken dat ons zooveel duizende mijlen verder moest brengen. Aan boord gekomen namen wij onze hutten in oogenschouw en begonnen het ons toen zoo aangenaam mogelijk te maken. De dames hadden een hut *midscheeps*. Vargenal en ik eene een eind naar voren aan stuurboordzij.

Kort daarop klonk de stoomfluit ten teeken dat degenen, die de reis niet zouden meedoen, aan boord moesten gaan en wij begaven ons naar het wandeldek om van het vertrek getuigen te zijn.

— Het schijnt dat wij onzen vriend Mulhausen nu toch kwijt zijn, zegde ik, toen ons schip los was van de kaai, ik was nog half en half bang, dat wij hem hier aan boord zouden vinden, doch dat schijnt niet het geval te zijn. Hij denkt waarschijnlijk dat wij met de boot der volgende week zullen vertrekken en als hij dan te Southampton komt om ons te zien gaan, zal hij toch zeer teleurgesteld zijn.

Een kwartier later waren wij onder stoom, passeerden het eiland Wight, en zetten wij koers naar het Kanaal.

Toen de kust uit ons oog verdween stond ik naast jufvr. Blake bij de verschansing van het wandeldek. Vargenal en jufvr. Priscilla gingen samen op en neer bij de trap van het salon.

— Daar verdwijnt ons Engeland, zegde ik, toen het laatste strookje land uit ons oog aan den gezichtseinder verdween, laat ons hopen dat onze pogingen met goeden uitslag bekroond zullen zijn als wij het weer terugzien.

— God geve het, sprak zij zacht, en tot haar opniende, zag ik dat hare oogen vol tranen stonden.

Bij het vallen van den avond stak de wind op en daarmee de zee, en allengs werd het weer zoo onstuimig, dat vele passagiers er last van kregen. Jufvr. Priscilla was de eerste van ons gezelschap die den tol te betalen had ; zelfs hare wilskracht kon de zeeziekte geen weerstand bieden. Vargenal kwam mij verzekeren dat hij niet ziek was, maar zich na zijne reis zeer vermoeid gevoelde en voor het diner liever wat ging rusten.

Maar vreemd genoeg stoorde hij zich later niet aan de diner-bel en toen jufvr. Blake en ik aan tafel plaats namen, bleef zijn stoel onbezet.

De eerste paar dagen van onze reis gingen kalm voorbij. Toen wij Lissabon hadden bereikt, de laatste Europeesche haven, die wij zouden aandoen, was Vargenal sterk genoeg om met ons aan wal te gaan, maar jufvr. Hemp voelde zich nog ta ziek om, ook maar even hare hut te durven verlaten. Dien avond speelde ik met jufvr. Blake *bisique* in het salon ; de kapitein zegde tot ons dat hij slechts de mail uit het zuiden wachtte, om hij aankomst daarvan dadelijk weer te vertrekken.

— Mij dunkt wij stoomen weer, zegde jufvr. Blake, toen ons spel uit was en ik de kaarten opnam, zeker, ik hoor de schroef. Als gij het mij niet kwalijk neemt, mijnheer Brudenell, wil ik u thans goeden nacht wenschen en naar mijne hut gaan. Jufvr. Priscilla zal niet weten waar ik blijf.

Terwijl zij dit zegde verschenen er een paar nieuwe passagiers, die zich naar hunne hutten begaven. Ik zag eens rond wat het voor menschen waren en kon op eens een uitroep van verbazing niet onderdrukken. De laatste die binnen was gekomen, was niemand anders dan de neef van jufvr. Blake ; de man, die ik zoo zeer verfoeide, Richard Morgrave !

Onze verbazing, toen wij Richard Morgrave daar opeens voor ons zagen staan, kan beter voorgesteld dan beschreven worden. Als hij uit het dek was opgekomen of door den « koekkoek » was gevallen, onze verbazing had niet grooter kunnen zijn. Wij staarden hem aan als waren wij door den bliksem getroffen. Jufvr. Blake was de eerste, die van hare ontsteltenis bekomen was.

— Richard, sprak zij, wat beteekent uwe tegenwoordigheid op deze plaats ?

Morgrave glimlachte brutaal en kwam met uitgestoken hand op ons af. Er was eene flikkering in zijne oogen, die maar al te duidelijk de voldoening uitsprak over de wijze waarop hij ons eene poets had gebakken.

— Mijn beste Mildred, sprak hij, ik weet niet of ik uwe verbazing mij hier te zien moet opvatten als een compliment of omgekeerd. Eerst gisteren vernam ik dat het uw plan was op reis te gaan om dien armen Godfrey te gaan zoeken en ik wil wel erkennen, dat ik het niet schoon van u heb gevonden dat ge mij niets van dat plan gezegd had. Ik dacht even over de zaak na en kwam tot het besluit dat het, als zijnde uw naaste bloedverwant, mijn plicht was u op die reis te vergezellen. Godfrey is uw broeder en mijn neef, en als iemand hem zal vinden, dan moet dit geschieden door zijne naaste bloedverwanten. Niemand stelt de vriendelijkheid van den heer Brudenell — hier zag hij mij van ter zijde aan — meer op prijs dan ik het doe, allen spijt het mij dat hij het niet noodig heeft geoordeeld mij over de zaak te raadplegen. Hoe het zij, ik ben hier, wat mij heel wat persoonlijken last berokkent, en als ik u in een of ander van dienst kan zijn, beste Mildred, hebt ge slechts over mij te beschikken.

De man was blijkbaar niet zeer op zijn gemak, maar hij verborg zijne zenuwachtigheid op een wijze, waardoor hij zeker niemand bedriegen kon.

— Het is wel jammer, zegde ik, dat gij, als ge er dan zoo op stond ons te vergezellen, niet te Southampton aan boord zijt gekomen.

— Dat was mij volstrekt onmogelijk, sprak hij, ik kwam uw voornemen te laat te weten. Ik heb nog slechts met moeite den Zuid-express kunnen nemen. Als ik niet dadelijk was vertrokken met het weinige reisgoed d